

## นิทานเรื่อง ก้าวก้าวก้าว

“มรรค” เป็นเด็กผู้ชายตัวน้อยที่อาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็ก ๆ กับคุณพ่อคุณแม่ที่เขารัก

วันหนึ่ง ในช่วงที่คุณพ่อต้องเข้าไปทำงานในเมืองติดต่อกันนานหลายเดือน คุณแม่ของมรรคเกิดล้มป่วย ซึ่งสิ่งที่จะใช้ปรุงยารักษาคุณแม่ได้มีเพียง “ผลไม้ดวงดาว” เท่านั้น

ผลไม้ดวงดาวเป็นผลไม้ที่ขึ้นอยู่ในป่าลึก ต้องเดินขึ้นภูเขา, เผชิญหน้ากับสัตว์ป่า และอาจต้องพบกับภูตผู้พิทักษ์ที่คอยปกป้องผลไม้ดวงดาวไม่ให้ผู้คนแอบมาเก็บเอาไปขาย

มรรคอยากให้คุณแม่หายป่วย เขาจึงรวบรวมความกล้า แล้วตัดสินใจเดินทางเข้าป่าโดยบอกกับตัวเองว่า “ถึงจะลำบากแค่ไหน ยังไงก็ต้องก้าว...ก้าว...ก้าว”

เมื่อมรรคเริ่มเดินทางเข้าป่าไปได้ไม่นาน หนทางในป่าก็ค่อย ๆ ลาดชันขึ้น ๆ ยุ่งนานเด็กน้อยก็ยิ่งอ่อนล้า แต่เมื่อมรรคคิดถึงแม่ เขาจึงกัดฟันสู้แล้วบอกกับตัวเองว่า “ถึงจะเหนื่อยแค่ไหน ยังไงก็ต้องก้าว...ก้าว...ก้าว”

มรรคเดินทางขึ้นเขาไปเรื่อย ๆ จนเข้าเขตป่าที่ทั้งมืดและวังเวง มรรคกลัวสัตว์ร้ายและภูตผีปิศาจ แต่เมื่อมรรคคิดถึงแม่ เขาจึงกัดฟันสู้แล้วบอกกับตัวเองว่า “ถึงจะกลัวแค่ไหน ยังไงก็ต้องก้าว...ก้าว...ก้าว”

มรรคก้าวต่อไปเรื่อย ๆ จนมองเห็นต้นไม้ใหญ่ซึ่งน่าจะเป็นต้นของผลไม้ดวงดาว เด็กน้อยรีบมุ่งหน้าไปยังต้นไม้ต้นนั้น แต่แล้วเขาก็กลับพบว่าเส้นทางเบื้องหน้าเต็มไปด้วยไม้หนามที่ขึ้นกันขวางทำให้เขาเดินทางต่อไปไม่ได้

โชคดีที่มรรคเห็นถ้ำเล็ก ๆ ถ้ำหนึ่ง แม้ถ้ำจะดูลึกกลับน่ากลัว แต่มรรคเชื่อว่ามันน่าจะมีทางทะลุไปยังต้นไม้ดวงดาวได้ เขาจึงเดินตรงไปที่ถ้ำแล้วบอกตัวเองว่า “ถึงจะเสี่ยงแค่ไหน ยังไงก็ต้องก้าว...ก้าว...ก้าว”

หลังจากที่มรรคเดินเข้าไปในถ้ำได้สักพัก เขาก็พบประตูหินและภูตผู้พิทักษ์ยืนขวางทางไม่ให้เขาไปต่อ มรรครีบทำความเคารพภูตผู้พิทักษ์แล้วเล่าให้ภูตฟังว่า เขาตั้งใจจะมาเก็บผลไม้ดวงดาวไปรักษาแม่

ภูตผู้พิทักษ์ฟังคำของมรรคก็เห็นใจ เพราะการที่เด็กสักคนจะตัดสินใจเดินเข้าป่าและขึ้นมายังภูเขาที่เต็มไปด้วยสิ่งลึกลับนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย แต่การจะมอบผลไม้ดวงดาวให้เด็กน้อยในทันทีก็คงไม่เหมาะสม ภูตผู้พิทักษ์จึงให้มรรคเลือกเลข 3 ตัวเพื่อไขรหัสที่ประตูหิน ถ้ามรรคเลือกตัวเลขได้ถูกต้อง ประตูก็จะเปิดออก และเขาก็จะมีโอกาสเก็บผลไม้ดวงดาวได้ตามที่ปรารถนา แต่ถ้ามรรคเลือกเลขผิด เขาจะต้องออกจากถ้ำแล้วกลับบ้านในทันที

มรรคขอบคุณภูตผู้พิทักษ์ แล้วเริ่มคิดถึงตัวเลข 3 ตัวที่น่าจะเป็นไปได้ เขาใช้ความคิดอยู่นาน แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่กล้าเอ่ยปากเดาตัวเลขใด ๆ ออกมาเลย

โอกาสที่มีเพียงครั้งเดียว ถ้าเตาถูก คุณแม่ก็น่าจะหายป่วย แต่ถ้าเตาผิด เขาก็คงช่วยคุณแม่ให้หายป่วยไม่ได้ มรรคคิดกลับไปกลับมาจนเริ่มท้อ แต่เมื่อมรรคคิดถึงแม่ เขาจึงกัดฟันสู้ แล้วพูดกับตัวเองเบา ๆ ว่า “ถึงโอกาสจะน้อยแค่ไหน ยังไงก็ต้องก้าว...ก้าว...ก้าว”

ทันใดนั้นเอง ประตูหินก็เปิดออกทั้ง ๆ ที่มรรคยังไม่ได้เลือกตัวเลขใด ๆ เลย!

มรรคจงจวนพูดอะไรไม่ถูก ส่วนภูตผู้พิทักษ์ซึ่งเป็นผู้ดูแลการเปิดปิดประตูหินก็ส่งยิ้มให้มรรคพลางกล่าวแสดงความยินดีว่า “ดีใจด้วยนะ เก้าเก้าเก้าคือรหัสในการเปิดประตูบานนี้ เจ้าจงไปเก็บผลไม้ดวงดาวแล้วนำไปรักษาแม่เถิด”

ภูตผู้พิทักษ์รีบดั้นหลังให้มรรคเดินผ่านประตูไปยังต้นไม้ แล้วให้เวลาเด็กน้อยเก็บผลไม้ดวงดาวอยู่ครู่ใหญ่ จากนั้น ภูตผู้พิทักษ์ก็เสกให้มรรคเดินทางข้ามมิติมาปรากฏตัวที่ชายป่าโดยไม่ต้องเสียเวลาเดินทางย้อนกลับทางเก่าอีก

มรรคไม่รู้เลยว่าภูตผู้พิทักษ์ฟังคำว่า “ก้าวก้าวก้าว” ที่เขาพูดออกมาแล้วเข้าใจผิดคิดว่าเป็นตัวเลข “เก้าเก้าเก้า” หรือภูตผู้พิทักษ์จงใจฟังผิดเพื่อหาทางช่วยเขาให้ได้ผลไม้ดวงดาวมารักษาคุณแม่

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม มรรคก็รู้สึกขอบคุณภูตผู้พิทักษ์และดีใจที่เขาเก็บผลไม้ดวงดาวมาได้สมดังที่ตั้งใจเอาไว้ หลังจากนั้น มรรคก็รีบนำผลไม้ดวงดาวมุ่งหน้ากลับบ้านด้วยการ “ก้าว...ก้าว...ก้าว”

เมื่อมรรคกลับมาถึงบ้าน คุณแม่ยังคงนอนชมอยู่บนเตียง มรรครีบนำผลไม้ดวงดาวมอบให้คุณแม่ พร้อมเล่าถึงการเดินทางแสนลำบากที่เขาต้องเผชิญ คุณแม่มองลูกชายด้วยความรักและซาบซึ้งใจ น้ำตาของเธอเอ่อคลอด้วยความปลื้มปิติ

หลังจากที่คุณแม่ได้รับการปรุงยาจากผลไม้ดวงดาวโดยแพทย์ประจำหมู่บ้าน อาการป่วยของเธอก็ค่อย ๆ ดีขึ้น มรรคเฝ้าดูแลแม่อยู่ไม่ห่าง และไม่ลืมกล่าวคำขอบคุณต่อฟ้าดินที่ช่วยให้เขาก้าวผ่านการเดินทางมาได้

นิทานเรื่อง ก้าวก้าวก้าว ได้จบลงแล้ว ข้อคิดที่ได้จากเรื่องนี้ คือ ความมุ่งมั่นและความไม่ยอมแพ้ คือกุญแจสู่ความสำเร็จ มรรคแสดงให้เห็นว่าความกล้าหาญและการก้าวเดินไปข้างหน้าด้วยหัวใจที่มุ่งมั่น แม้จะเจออุปสรรคมากมาย ก็สามารถนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ดีได้